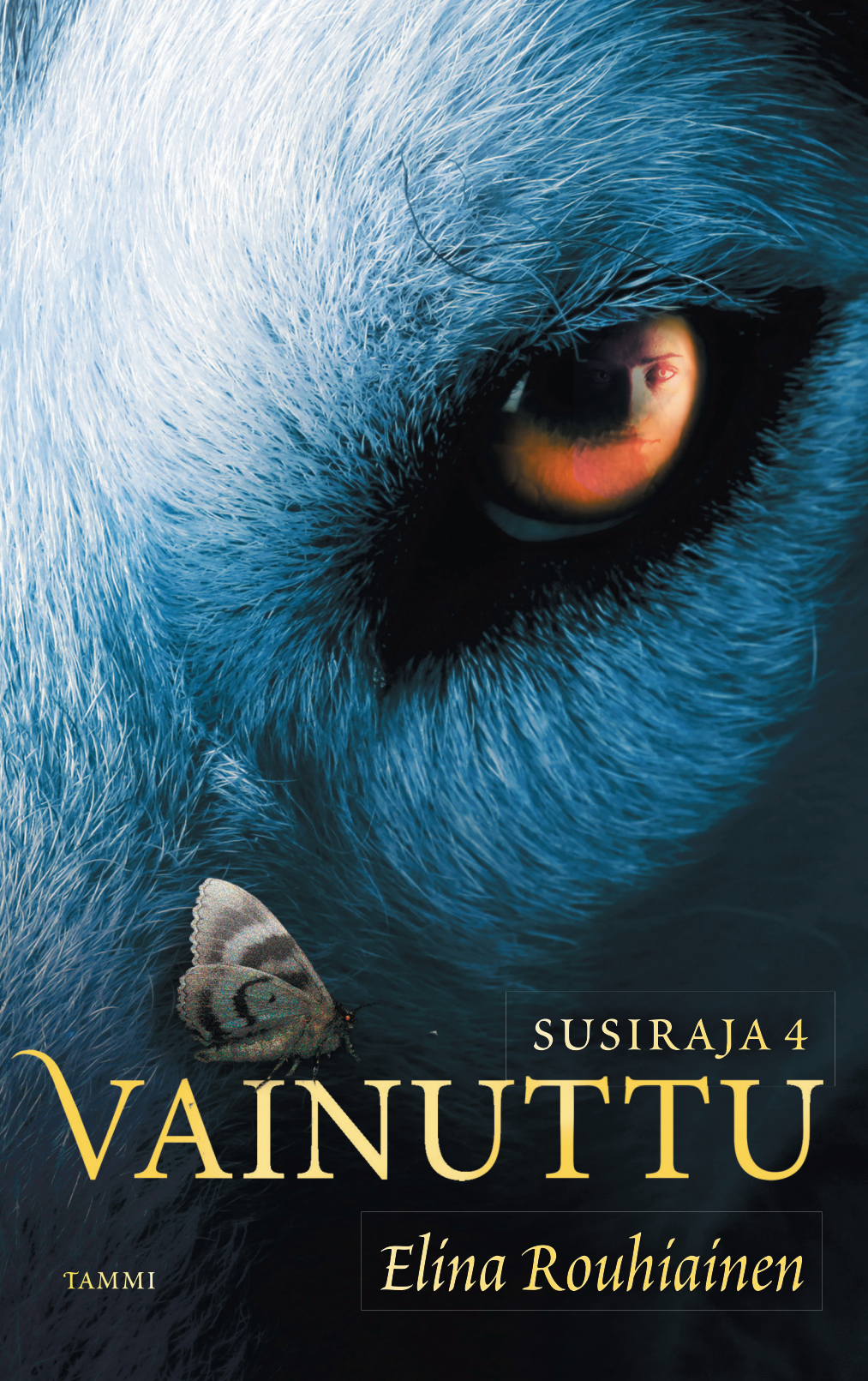

SUSIRAJA 4

VAINUTTU

TAMMI

Elina Rouhiainen

SUSIRAJA 4 | VAINUTTU

SUSIRAJA 4

VAINUTTU

Elina Rouhiainen

TAMMI • HELSINKI

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea
kirjastoapurahautakunnalta sekä
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen ja Riikka Turkulainen
Sarja-asun suunnittelu: Eevaliina Rusanen
Raapaisujälki etupaperissa © Shutterstock

Copyright © Elina Rouhiainen ja Tammi, 2015
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-5165-3

Sinulle, joka lähdit kanssani susirajalle

PROLOGI

Mitä tekisit, jos olisit juuri saanut elämäsi rakkau-
den takaisin?
Minä nimittäin itkin.

Tapasin Mikael Sarrin ensimmäisen kerran puolitoista vuotta sitten. Siitä lähtien hänen siniset silmänsä ovat olleet mielessäni.

Olin pitkään ollut varma, ettemme voisi koskaan olla yhdessä. Liian monet asiat erottivat meitä. Hän oli ihmissusi, ja minä taas daimon. Minulle oli vasta vähän aikaa sitten alkanut selvitä, mitä se edes tarkoitti. Siinä missä minä olin asunut koko ikäni kaupungissa, Mikael oli kotonaan Kai-
nuun metsissä. Minä rakastin taidetta, kun taas hänen into-
himonsa oli lääketiede. Minä olin hellepäivä, hän pakkasyö.

Minä olin jättänyt hänet viime kesänä, juuri kun hänen koko elämänsä oli mullistunut täysin: hänestä oli tullut Huk-
kavaaran, Suomen ainoan ihmissusilauman, johtaja. Tilanne
oli käynyt ylivoimaiseksi, ja pian sen jälkeen hän oli lähte-
nyt Hukkavaarasta. Kukaan ei ollut kuullut hänestä mitään,

kunnes pari kuukautta sitten hän palasi elämääni – hetkellä, jolloin olin tarvinnut häntä kaikkein eniten. Hän auttoi minua pelastamaan veljeni daimoneilta, jotka olivat saaneet päähänsä, että tämä toisi tuhon koko tuntemallemme maailmalle.

Hän tappoi minun vuokseni, vaikka se vaaransi koko lauman. Vaikka me olimme pelkkiä ystäviä ja hänellä oli jo uusi tyttöystävä.

Enkä minä ollut missään vaiheessa lakannut rakastamasta häntä.

Menin Mikaelin asunnolle aikomukseni kertoa hänelle tunteistani ennen kuin hän lähtisi maasta tyttöystävänsä kanssa. Olin hermoraunio. Kun Mikael avasi ovensa, en saanut sanaa suustani. Joten puhumisen sijaan suutelin häntä – ja hän vastasi suudelmaan.

Sen jälkeen tapahtui paljon muutakin kuin suutelemista. Se ei ollut niin kuin päiväunelmissani. Se ei ollut niin kuin elokuvissa. Se oli parempaa, sillä mielikuvitukseni ei ollut koskaan onnistunut herättämään henkiin Mikaelin kosketusta, tuoksua, sitä miltä hänen ihonsa tuntui sormieni alla. Halusin, että se kestäisi ikuisesti, vaikka samaan aikaan en uskonut voivani kestää yhtään kauempaa. Juuri kun olin ajatellut, että kuolisin siihen paikkaan, maailma kipunoi.

Ja silloin aloin itkeä.

Eikä se ollut mitään herkkää itkua, vaan totista vello-tusta. Kaikki jännitys, kaikki tunteet vyöryivät minusta ulos sellaisella voimalla, että pelästyin itsekin.

”Hei, mikä nyt?” Mikael kysyi.

Hän pyyhkäisi hiukset naamaltani ja yritti ottaa katsekontaktia. Kun hänelle selvisi, ettei minusta ollut puhumaan, hän kääri minut peittoon ja veti kainaloonsa. Painauduin hänen rintaansa vasten.

Mikael silitti hiuksiani. Jossain vaiheessa hän alkoi puhua minulle pehmeällä äänellä, mutten kiinnittänyt sanoihin huomiota. En ennen kuin yksi sana kiinnitti huomioni.

Nousin istumaan. ”Shaun? En minä itke Shaunin takia.” Minä ja poika nimeltä Shaun olimme alkaneet viettää aikaa yhdessä, kun olin vielä kuvitellut menettäneeni Mikaelin lopullisesti. Hän oli pyytänyt minua lähtemään kanssaan Aasiaan, mutta olin päättänyt jäädä Helsinkiin. Minun ei ollut tarvinnut edes sanoa hänelle, että olin valinnut Mikaelin.

”Miksi sitten?”

Olin kuvitellut, että juuri tapahtunut olisi voinut johtaa vain yhdenlaiseen johtopäätökseen. Mikaelilla ei kuitenkaan näyttänyt olevan aavistustakaan, mitä tunsin. Se olisi voinut olla hullunkurista, ellen olisi alkanut heti hermoilla. Kenties äskeinen ei ollut tarkoittanut hänelle samaa kuin minulle. Oli siis tullut aikaisemmin valmisteleman puheen aika.

Siirryin kauemmaksi Mikaelista. Minun täytyi löytää oikeat sanat, eikä hänen kosketuksensa auttaisi asiaa. Kävin patjalle polvi-istuntaan. Pidin peiton ympärilläni. ”Tulin, koska kuulin, että sinä olet lähdessä. En kestänyt ajatusta, että lähtisit ennen kuin saisin kertoa, mitä minä tunnen sinua kohtaan.”

”Mitä tarkoitat?” Mikael kysyi.

Hän ei totisesti tee tätä minulle helpoksi, ajattelin.

Ei ollut kuin yksi tapa sanoa se. Tässä vaiheessa vertauskuvat ja vihjailut eivät enää riittäneet. ”Minä rakastan sinua.”

Olin aina ajatellut, että se oli suomen kielen rumimmalta kuulostava lause siksi, ettei kukaan sanoisi sitä turhaan. Sillä hetkellä se ei kuitenkaan kuulostanut yhtään rumalta. Päin vastoin, se kuulosti kauneimmalta asialta koko maailmassa.

”Minä rakastan sinua”, toistin. ”Olin kertonut sen sinulle vuosi sitten Hukkavaarassa, jos et olisi ehtinyt lähteä. Mutta minä kerron nyt. Minä rakastan sinua ja haluan olla sinun kanssasi. Haluan, että valitset minut. Tiedän, ettei minulla varmaan ole oikeutta pyytää sitä – olen tehnyt tyhmiä juttuja, ajoitus on huono ja sinä olet Reginan kanssa ja kaikkea – mutta minun oli vain pakko sanoa se ääneen.”

Mikael ei vastannut mitään. Hän vain tuijotti minua täysin liikkumattomana. Sitä jatkui niin kauan, etten ollut varma, hengittikö hän.

Hänen täytyi pitää minua hulluna.

Ja silti, osa minusta oli ollut aivan varma, että kaikki välillämme palaisi ennalleen. Eikä vain ennalleen, vaan paremmaksi, *enemmäksi* kuin koskaan ennen. Olin ajatellut, että kun vain keräisin rohkeuteni ja saisin suuni auki, kaikki päättyisi hyvin.

”*Ja he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti.*” Tiesin, että vain harvat saivat kokea sen. Olin kuvitellut minun ja Mikaelin olevan niin onnekkaita. Nyt se tuntui typerältä.

Hapuilin vaatteitani kohti. Vedin topin pääni yli – en edes välittänyt löytää rintsikoitani. Pujotin jalkani farkunlahkeisiin ja kahmaisin loput vaatteet syliini. Olin ehtinyt ottaa askeleen ovea kohti, kun Mikael heräsi transsistaan.

”Minne sinä olet menossa?”

”Kotiin”, sain sanotuksi. En voinut sanoa, mitä ajattelin: etten ollut varma, minne menisin. Tiesin, että Mitja ja Caoimhe olisivat kotona, ja sillä hetkellä halusin olla yksin.

”Odota, odota!”

Hän hypähti sängyltä ja oli äkkiä vieressäni. En pystynyt edes katsomaan häntä. Puristin vaatemyttyä rintaani vasten ja teeskentelin tuijottavani ovea. Todellisuudessa en nähnyt mitään.

Mikael koski olkapäätäni. Aivan kuin hänen läsnäolonsaan ei olisi ollut kylliksi. Aivan kuin hänen luotaan lähteminen puolipukeisena ei olisi ollut tarpeeksi nöyryyttävää.

”Kiitos kivasta illasta, mutta taitaa olla parasta, ettei oteta uusiksi”, sanoin. En edelleenkään katsonut häneen.

”Kuulin kyllä, mitä sanoit, mutten tainnut ymmärtää.”

Astuin askeleen eteen niin, etteivät hänen sormensa enää koskeneet minua. Mikael ei pistänyt vastaan.

”Mitä ymmärrettävää siinä on?” kysyin synkällä äänellä. ”Minä kerroin sinulle juuri rakastavani sinua, etkä sinä vastannut. Tilanne tuli ainakin minulle ihan riittävän selväksi.”

Minun täytyi näyttää todella uhkaavalta, sillä hän nosti kätensä ilmaan. ”Ei, sen osan minä kyllä ymmärsin. Ehkä”, hän lisäsi. ”Mutta sinä mainitsit Reginan ja että minä olisin lähdessä hänen kanssaan jonnekin.”

Regina oli hänen tyttöystävänsä. Upea, kuollut tyttöystävänsä: Regina oli nimittäin vampyyri.

”Niin”, sanoin. Mitä osaa hän ei voinut ymmärtää? Mikael ei yleensä ollut näin hidasjärkinen.

”Minä en ole lähdössä minnekään, ja jos olisinkin, niin en taatusti Reginan kanssa.”

”Mutta te olette yhdessä.”

Mikael oli pitkään hiljaa. ”Emmekä ole.”

Viimeinkin katsoin häntä. Minua vastassa olivat lämpimät, tunteikkaat silmät. Meni hetki, ennen kuin ymmärsin, mikä tunne niistä välittyi: toivo.

En ymmärtänyt enää mistään mitään. ”Mutta Regina tuntuu ajattelevan niin. Kaikki ajattelevat niin. Te olette aina yhdessä klubilla.” Mielessäni välähti heti puolenkymmentä kuvaa Mikaelista ja Reginasta. Aina lähekkäin. Mutta olinko nähnyt heidän koskaan suutelevan?

”Olen nähnyt sinun koskevan häntä”, sanoin lopulta. Tajusin heti, miten naurettavalta se kuulosti.

”Usko pois, me emme ole yhdessä. Luulisin tietäväni, jos olisimme.”

”Mutta miksi Regina sitten sanoi niin...?” Annoin ääneni hiipua.

”Regina ja minä olemme ystäviä. Tapasin hänet reissuilani.”

”Mutta hän on jäänyt Helsinkiin, vaikka muut vampyyrit lähtivät jo aikoja sitten.” Suomi oli mitä ihanteellisin maa vampyyreille – talvisaikaan. Sen sijaan Suomen valoisa kesä teki heidän olonsa täällä lähes mahdottomaksi.

”Hän on lääkäri. Hän on jo vuosia tehnyt omia tutkimuksiaan erilaisten yliluonnollisten parissa. Hän halusi kokeilla uusinta teoriaansa siitä, voiko vampyyrien valonarkuutta madaltaa. Kerroin hänelle susista, ja hän lupasi auttaa minua lääkiksen pääsykokeisiin valmistautumisessa.” Hän piti

tauon. ”En todellakaan tiedä, miksi hän valehteli sinulle.” Sitten hän naurahti. ”Tai itse asiassa taidankin tietää. Hän halusi nähdä, mitä tekisit, jos kuvittelisit minun olevan häipymässä. Se olisi juuri hänen tapaistaan.”

”Mutta miksi hän haluaisi minun tekevän jotain?”

”Koska hän tietää, että minä rakastan sinua.”

Oli minun vuoroni tuijottaa Mikaelia. Olin luullut koko ajan, että Mikaelilla oli tyttöystävä. Että hän oli päässyt yli minusta ja jatkanut elämäänsä. Olin varonut sanomasta tai tekemästä mitään väärää, pitänyt sydämeni visusti piilossa...

”Hitto”, sanoin. Painoin käteni suuni päälle.

”Hei, älä itke”, Mikael sanoi. ”Kaikki on hyvin.”

”Hyvin?” sanoin. Saattoihan asian ilmaista niinkin.

”Entä... Entä Shaun?” Mikael oli äkkiä melkein ujo.

Pudistin päätäni. ”Emme me koskaan olleet mikään oikea pari. Ja sekin mitä oli, on nyt ohi. Hän on lähtenyt.” Tuskin edes tiesin, mitä sanoin. Halusin uskoa, että tämä oli totta. Mutta minua pelotti.

”Raisa, ei ole ketään muuta”, Mikael sanoi. ”Sinä olet aina, nyt ja aina.”

Nyt ja aina. Hetki oli niin valtava, että se oli tyrmätä minut kanveesiin. Kaikki esteet, jotka olin kuvitellut mielessäni... olivat poissa. Meidän välissämme ei ollut enää mitään.

En tiedä, kuinka kauan me vain seisoiimme siinä hämmästellessä juuri valjennutta todellisuutta. Lopulta Mikael selvitti kurkkuaan. ”Meidän pitäisi varmaan yrittää nukkua. Minulla on kuitenkin ne pääsykokeet huomenna.”

”Hitto. Anteeksi.” Olin pitänyt hänet valveilla aamuyön puolelle.

Mikael hymyili. ”Älä huoli. Minä voisin valvoa koko yön ja olisin silti elämäni kunnossa. Mikään ei voi pysäyttää minua nyt.”

Tiesin tismalleen, mitä hän tarkoitti. *Nyt kun minulla on sinut.*

Mikael suuteli minua pehmeästi, ja minua huimasi hiukan. Hän tarttui käteeni ja johdatti minut takaisin sängylle.

Hän vilkaisi yöpöydällä olevaa puhelintaan. ”Outoa. Kello on vasta puoli kaksitoista.”

”Tulinko minä muka vartti sitten?” kysyin. Tuo vartti oli uuvuttanut minut täysin.

”En tiedä”, Mikael sanoi. Hänen otsansa rypistyi.

Tajusimme asian tismalleen samaan aikaan.

Ryntäsimme ikkunaan. Mikael oli nopeampi, vaikka minä olin lähempänä.

Nojasin ikkunalautaan ja tuijotin ulos. Katu oli hiljainen. Töölö ei ollut mikään Kallio, jossa kesäisin juhlittiin aina. Kaikki vaikutti olevan kohdillaan, mutta lopulta silmäni löysivät etsimäni: lokki, joka näytti aivan siltä kuin se olisi niitattu kiinni taivaaseen. Se oli jähmettynyt kesken lennon.

Pysyin vain vaivoin pystyssä. Mitä kauemmin katsoin, sitä enemmän katu näytti kulissilta täysin luonnottomalle näytelmälle. Näytelmälle, johon minä ja Mikael olimme joutuneet vasten tahtoamme.

Aika oli pysähtynyt.

Mikaelin oli täytynyt tulla samaan johtopäätökseen, sillä hän astui pois ikkunan luota ja veti minut mukanaan. ”Daimonit ovat täällä”, hän sanoi. ”Meidän täytyy lähteä.”

Aloin täristä. Mikael puristi minua entistä lujemmin.

”He eivät tehneet tätä”, sain sanotuksi.

”Kuka sitten?”

Olin toivonut, että hetki jatkuisi ikuisesti. Naurahdin.
”Luulen, että minä.”

Ja sitten pyörriin.

ENSIMMÄINEN LUKU

”Yritä vielä kerran”, sanoin.

Veljeni istui jalat ristissä nurmella ja tuijotti minua ilmeettömänä. Minun ei tarvinnut turvautua yhteyteemme tietääkseni, ettei hän halunnut yrittää enää yhtään kertaa. Ei, vaikka hänen kykyjensä hintana ei ollut tajuttomuutta, pahoinvointia tai edes päänsärkyä niin kuin minulla. Hän oli yksinkertaisesti kyllästynyt.

Aurinko paahtoi kovempaa kuin kertaakaan aikaisemmin tänä kesänä. En pannut sitä pahakseni, sillä mereltä puhaltaava tuuli piti lämpötilan juuri sopivana harjoittelullemme.

Olimme tulleet tälle samalle nurmikentälle Kaivopuistoon lähes joka päivä sen jälkeen, kun lomani oli alkanut. Ulkopuolisista näytti varmasti siltä, että tulimme monien muiden tapaan tekemään lihaskuntoharjoituksia. He eivät olleet täysin väärässä: tälläkin kertaa olimme ensin juosseet viiden kilometrin lenkin ja tehneet sen jälkeen varsin vakuuttavat sarjat punnerruksia ja vatsalihasliikkeitä. Ne olivat kuitenkin olleet vain alkulämmittelyä. Tärkein osa treenistämme jäi muilta piiloon.

S iitä lähtien kun Raisa ensimmäisen kerran tapasi Mikaelin, tämän siniset silmät ovat seuranneet häntä. Mutta Raisan ja Mikaelin suhdetta koetellaan niin Kainuun metsissä kuin Kreikkalaisella daimonien saarella. Heitä vastassa ovat ennakkoluulot, metsästäjät, myyttien mutkikkaat lait – ja tuhon ennustus. Voiko rakkaudella olla mahdollisuutta, kun sen tiellä ovat yliluonnolliset voimat ja henkeä uhkaavat vaarat? Tämä kysymys Raisan on vielä kohdattava, ylitettyään niin monet esteet ja voitettuaan jo kerran takaisin elämänsä rakkauden.

VAINUTTU on suuren suosion saavuttaneen Susiraja-sarjan neljäs osa, henkeäsalpaava päätös huimalle rakkaustarinalle, seikkailulle realistisen ja yliluonnollisen todellisuuden rajamaastossa.

Helsinkiläinen **ELINA ROUHIAINEN** (s. 1988) loihtii sanoillaan eläväksi niin Kainuun syvät metsät kuin myyttien Välimeren. Susiraja-sarja sai alkunsa kirjailijan mielikuvasta, jossa tyttö kohtaa suden synkässä metsässä. Tuosta kuvasta lähti punoutumaan kuuma romanssi ja koukuttava seikkailu, joka johdattaa lukijansa tarujen tutkimattomalle puolelle.

Facebook, Twitter ja Instagram: @rouheli
www.elinarouhiainen.com

Sarja-asun suunnittelu: Eevaliina Rusanen | N84.2
www.tammi.fi | ISBN 978-952-04-5165-3
KANNEN VALOKUVAT: iStockphoto

